

УДК 378.6(477-25)

DOI <https://doi.org/10.30970/2307-1664.2020.28.8>

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕХНОЛОГІЙ ТА ДИЗАЙНУ – ОДИН ІЗ НАЙСТАРШИХ
ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОФІЛЮ:
ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ ТА СЬОГОДЕННЯ**

Айта Сакун

*Київський національний університет технологій та дизайну,
Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання,
кафедра філософії, політології та українознавства
вул. Немировича-Данченка, 2, 01011, м. Київ, Україна*

Федір Проданюк

*Київський національний університет технологій та дизайну,
Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання,
кафедра філософії, політології та українознавства
вул. Немировича-Данченка, 2, 01011, м. Київ, Україна*

Дарина Черняк

*Київський національний університет технологій та дизайну,
Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання,
кафедра філософії, політології та українознавства
вул. Немировича-Данченка, 2, 01011, м. Київ, Україна*

У 2020 р. Київський національний університет технологій та дизайну відзначає 90-річчя від свого заснування. Витоки його відкриття беруть свій початок від реформування інженерно-технічної освіти в Радянському Союзі та на території Української Соціалістичної Радянської Республіки у другій половині 1920–1930-х рр. Реформу прийнято поділяти на три етапи: перший (1920–1928 рр.) – відбудовно-реформаційний; другий (1929–1932 рр.) – етап уніфікації та реорганізації; третій (1933–1939) – етап раціоналізації. Для другого та третього її етапів характерні такі риси: уніфікація та реорганізація системи вищої технічної освіти за галузевою ознакою; створення нових закладів вищої освіти інженерно-технічного профілю; відкриття робітничих факультетів; розширення спеціальностей і спеціалізації інженерної освіти; запровадження обов'язкового практичного стажу для проходження студентами виробничої практики тощо. Головним завданням реформи вищої та середньої індустріальної технічної освіти в Союзі Радянських Соціалістичних Республік у 1930 р. визнано необхідність зближення вищої технічної школи з виробництвом. З метою виконання названого завдання в СРСР було ліквідовано політехнічні інститути, а на їхній базі створили галузеві ЗВО. Останні підпорядкували Вищій раді народного господарства ВРНГ, наркоматам і відомствам.

17 квітня 1930 р. ухвалено спеціальний наказ ВРНГ СРСР № 1240 про створення ліквідаційної комісії Київського політехнічного інституту та відкриття на його базі семи галузевих інститутів, зокрема Київського політехнічного інституту шкіряної промисловості та Київського текстильного інституту. У травні 1944 р. вони були об'єднані в один – Київський технологічний інститут легкої промисловості. З 1993 р. КТЛП отримав назву Державна академія легкої промисловості України, а у 1999 р. – Київський державний університет технологій та дизайну, з 2001 р. – Київський національний університет технологій та дизайну.

Сьогодні КНУТД – це багатопрофільний навчально-науково-інноваційний комплекс із широко розвинутою інфраструктурою і сучасною матеріально-технічною базою, який здійснює багаторівневу підготовку кваліфікованих фахівців різних спеціальностей. Освітній процес в університеті забезпечують сім факультетів (факультет індустрії моди, факультет мехатроніки та комп'ютерних технологій, факультет дизайну, факультет хімічних та біофармацевтичних технологій, факультет економіки та бізнесу, факультет ринкових, інформаційних та інноваційних технологій, факультет підприємництва та права), п'ять інститутів (Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання, Навчально-науковий інститут інженерії та інформаційних технологій, Науково-дослідний інститут економіки, Київський інститут Технологічного університету Цілу, Навчально-науковий інститут інтернаціоналізації вищої освіти та науки), а також Центр доуніверситетської та індивідуальної освіти та Навчально-науковий комплекс військової підготовки. За останні десятиліття університет підготував більше тисячі фахівців із країн СНД, Європи, Азії, Африки, Латинської Америки. За даними британського видання «Індустрія моди», КНУТД є головним дизайнерським закладом вищої освіти України. До його знаменитих випускників належать М. Воронін, Д. Дорожкіна, Л. Пустовіт, І. Караван, А. Гассе, А. Тан та інші.

Важливе місце в забезпеченні викладання гуманітарних дисциплін в КНУТД належить кафедрі філософії, політології та українознавства, яка плекає традиції та звичаї українського народу, прищеплює молодим людям любов до рідного краю, власної культури, формує почуття національної гідності, патріотизму, толерантності.

Ключові слова: університет, КНУТД, заклад вищої освіти, легка промисловість, дизайн, фахівці, спеціальність, освітній процес, реформа вищої освіти.

Постановка проблеми. У 2020 р. низка провідних національних університетів України відзначатимуть свої ювілеї: 145 років із дня заснування – Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича, 135-річчя – Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», 100-річчя – Східноукраїнський національний університет імені В. Даля, 90-річчя – Національний аерокосмічний університет імені М.С. Жуковського «Харківський авіаційний інститут» [1]. Своє 90-річчя буде відзначати й низка інших національних університетів нашої держави. Це 23 колишні галузеві інститути України, які виникли в 1930 р. під час реорганізації Київського, Одеського, Харківського політехнічних, Сталінського та Дніпропетровського гірничих інститутів [3]. Серед них і Київський національний університет технологій та дизайну (далі – КНУТД). Дослідження соціально-економічних і політичних умов реформування інженерно-технічної освіти в Україні у 1920–30-х рр., а також історії цих національних закладів вищої освіти (далі – ЗВО) має не лише наукове, але й практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Становище вищої освіти та основні тенденції реформування інженерної освіти в Україні в 1920–1930-х рр. досліджували С. Богатчук, А. Ворох, О. Донік, В. Крутиков, Н. Левицька, В. Липинський, В. Майборода, Є. Мартиненко, М. Мірошніченко, В. Олянич, О. Романець, А. Сасімов, О. Ткаченко, І. Толокньов, І. Федосова, С. Ховрич, О. Щербініна та інші. Окремі проблеми розвитку вищої технічної освіти розкрито у наукових працях В. Даниленка, Г. Касьянова, Ю. Курносова та інші вчені.

Історичні віхи становлення та розвитку КНУТД проаналізували І. Грищенко, В. Вітовський, І. Зварич, М. Петрусенко, В. Урбанський, Д. Головка, О. Волков, В. Долгіх, Б. Злотенко, Л. Зубкова, О. Бондаренко, І. Євсейчик, М. Колосніченко, Г. Коньков, В. Кострицький, Ю. Кулешов, І. Панасюк, В. Товстик, Л. Яцишина та інші науковці.

Постановка завдання. Метою наукової роботи є висвітлення історії становлення та розвитку КНУТД.

Виклад основного матеріалу. Відлік своєї історії КНУТД веде з 1930 р., коли в Радянському Союзі активно здійснювалася реформа вищої та середньої індустріальної

технічної освіти. Вона розпочалася в 1929 р., а її головним завданням було визнано уніфікацію вищої і середньої спеціальної освіти і реорганізацію за галузевою ознакою. Закладом вищої освіти в Радянському Союзі був визнаний лише інститут.

У реформуванні інженерно-технічної освіти в Союзі Радянських Соціалістичних Республік (далі – СРСР) та на території Української Соціалістичної Радянської Республіки (далі – УРСР) у 1920–30-і рр. дослідники виділяють декілька періодів чи етапів: перший (1920–1928 рр.) – відбудовно-реформаційний; другий (1929–1932 рр.) – етап уніфікації та реорганізації; третій етап (1933–1939) – етап раціоналізації [3, с. 22].

Для другого та третього етапу реформи були характерні такі риси: уніфікація та реорганізація системи вищої технічної освіти за галузевою ознакою, створення нових ЗВО інженерно-технічного профілю, відкриття робітничих факультетів, розширення спеціальностей і спеціалізації інженерної освіти, запровадження обов'язкового практичного стажу для проходження студентами виробничої практики [6, с. 30].

Значний вплив на проведення реформи мало ухвалення XIV з'їздом РКП (б) курсу на індустріалізацію. До 1929 р. вона проходила прискореними темпами, а з 1929 р. – перейшли до форсованої. Нові промислові підприємства вимагали достатньої кількості дипломованих інженерів. Однак наприкінці 1920-х рр. СРСР та, зокрема, УРСР відчували в них гостру потребу. Наприклад, на 1 жовтня 1929 р. в УРСР інженерів із вищою освітою було 21,9% [3, с. 22]. Тому в липні 1928 р. та в листопаді 1929 р. пленуми ЦК ВКП (б) прийняли рішення вдвічі збільшити питому вагу фахівців із вищою інженерною освітою і узгодити темпи підготовки нових кадрів із темпами індустріалізації [3, с. 23]. На виконання названих рішень 13 січня 1930 р. Центральний виконавчий комітет (далі – ЦВК) і Рада народних комісарів (далі – РНК) СРСР ухвалили постанову «Про підготовку технічних кадрів для народного господарства СРСР», яка вимагала від Державної планової комісії СРСР розробити п'ятирічний план підготовки спеціалістів вищої та середньої кваліфікації, передбачивши відкриття нових технічних інститутів із урахуванням потреб різних галузей промисловості [3, с. 21].

У 1929 р. на території УРСР фахівців для різних галузей промисловості готували винятково в 5 індустріально-технічних інститутах: у трьох політехнічних (Київському, Харківському та Одеському) та у двох гірничих (Дніпропетровському та Сталінському) [3, с. 27–28].

Головним завданням реформи вищої та середньої індустріальної технічної освіти в СРСР у 1930 р. визнали зближення вищої технічної школи з виробництвом. Для його виконання в СРСР та в УСРР розформували політехнічні інститути на галузеві, які підпорядковували ВРНГ, наркоматам і відомствам. Водночас у січні 1930 р. ВРНГ затвердила номенклатуру спеціальностей, яка включала 330 профілів інженерів [3, с. 25–26].

Виконання названих директив на території УРСР розпочалося навесні 1930 р. Усього на території України у 1930 р. було створено 23 галузеві інститути. Важливим центром проведення реформи став Київ. 17 квітня 1930 р. було ухвалено спеціальний наказ ВРНГ СРСР № 1240 про створення ліквідаційної комісії Київського політехнічного інституту та відкриття на його базі 7 галузевих інститутів, серед них – Київського політехнічного інституту шкіряної промисловості (далі – КПШП) та Київського текстильного інституту (далі – КТІ).

КПШП було створено на базі кафедри шкіряної промисловості Київського політехнічного інституту та шкіряного факультету Одеського хімічного інституту. До КПШП переводилися всі студенти, які навчалися в названих інститутах. Йому також передавалося все майно структурних підрозділів цих закладів вищої освіти. Перші кроки

КПШП здійснювалися під контролем Всесоюзного об'єднання шкіряної промисловості народного комісаріату легкої промисловості СРСР. Наказом від 10 червня 1930 р. директором інституту призначено Марка Абрамовича Гінзбурга, а Михайла Павловича Котова – помічником директора з навчальної частини. Цим же наказом було визначено форму та зміст штампів, а також печатка КПШП [4, с. 72].

У вересні 1930 р. для КПШП було виділено частину приміщень у будинку № 32 на вул. Горвиця (нині Велика Житомирська). До структури Інституту входили три факультети: хіміко-технологічний, механіко-технологічний та інженерно-економічний. Набір студентів до інституту було проведено 20–24 вересня. ВРНГ УРСР встановила норми прийому в межах 280 осіб. На старші курси були переведені студенти Київського політехнічного інституту (далі – КПІ), Київського інституту народного господарства (далі – КІНГ), Одеського хімічного інституту, Київського кооперативного інституту, Вищих державних трирічних курсів інженерів-раціоналізаторів (м. Київ) [4, с. 97]. Офіційне відкриття КПШП відбулося 1 жовтня 1930 р. У жовтні 1930 р. в КПШП було зараховано 485 студентів [7, с. 8]. М.П. Котова призначили деканом хіміко-технологічного факультету у квітні 1932 р. Механіко-технологічний факультет очолив М.О. Ердман, а інженерно-економічний факультет – С.Г. Ісаак'ян.

У 1935 р. КПШП було перейменовано на Київський інститут шкіряно-взуттєвої промисловості, а з 25 червня 1939 р. – на Київський технологічний інститут шкіряно-взуттєвої промисловості.

КТІ був створений згідно з наказом Вищої Ради Народного Господарства (далі – ВРНГ) СРСР № 1321 від 3 травня 1930 р. [5]. Його формування проходило на базі текстильних спеціальностей КПІ, КІНГ та Київського художнього інституту. На текстильне відділення КТІ з інших інститутів було переведено на 2–4 курси 235 студентів [4, с. 66]. КТІ складався з таких факультетів: хімічної технології волокнистих речовин (хімічний), механічної технології волокнистих речовин (механічний), швейного та економічного, а також 10 кафедр. Інститут відкрили в будинку № 12 на вулиці Жертв Революції (нині Трьохсвятительській). Директором КТІ призначили М. Бабіна. З 1932 р. інститут об'єднав у своїх стінах підготовку спеціалістів із текстильної та швейної промисловості України. Він отримав назву Київський текстильний навчальний комбінат (далі – КТНК). КТІ перебував у Києві короткий період до кінця вересня 1934 р., коли керівництво республіки ухвалило рішення перевести його до Харкова [4, с. 206–201].

Етап знищення сталінським тоталітарним режимом розвитку національної освіти, науки та культури в 1930-х рр. увійшов в історію України як «розстріляне відродження». Це один із найтрагічніших періодів в історії нашого народу. Репресії зачепили й професорсько-викладацький склад і студентів КПШП. Дослідники історії КНУТД акцентують увагу на великій плінності студентів, особливо на перших порах [4, с. 99]. Серед репресованих були директор КПШП В.К. Пономаренко (1937 р.), декан інженерно-економічного факультету І.Л. Кучер, доцент Л.Е. Горелік, викладачі М.Б. Гельфанд, Є.І. Лінно та багато інших. Тому перед ученими університету стоїть завдання дослідити цю трагічну сторінку історії ЗВО [4, с. 160–162].

Репресії не оминули й професорсько-викладацький склад КТІ. Їхній початок значною мірою був пов'язаний із пошуком компромату проти членів Всеукраїнської академії наук (далі – ВУАН). Адже в КТІ працювали два академіки ВУАН – В.Г. Шапошніков і М.В. Птаха [4].

У роки Другої світової війни Київський технологічний інститут шкіряно-взуттєвої промисловості був евакуйований на схід СРСР. В Узбекистан евакуювали з Харкова

й текстильний інститут. Наукова робота інститутів була спрямована на виконання оборонної тематики. Зокрема, Київський технологічний інститут шкіряно-взуттєвої промисловості був зосереджений на вирішенні чотирьох важливих завдань: 1) розробленні для шкіряної промисловості нових хімічних сполук із хорошими дубильними властивостями; 2) відпрацюванні технології відновлення електроламп і технологій випуску запальних сумішей; 3) наданні наукової та технічної допомоги шкіряним і взуттєвим заводам Уралу та Сибіру; 4) ремонті армійського взуття [4, с. 233]. Інститут успішно виконав поставлені перед ним завдання. Значна частина викладачів і студентів інституту добровільно пішла на фронт.

Після повернення інституту в Київ було видано наказ про об'єднання з 20 травня 1944 р. двох закладів вищої освіти – Київського технологічного інституту шкіряно-взуттєвої промисловості і Харківського текстильного інституту в один – Київський технологічний інститут легкої промисловості (далі – КТЛП) [4, с. 242]. З 1993 р. КТЛП отримав назву Державна академія легкої промисловості України (далі – ДАЛПУ), у 1999 р. – Київський державний університет технологій та дизайну (далі – КНУТД), а 2001 р. – Київський національний університет технологій та дизайну (далі – КНУТД).

Сьогодні КНУТД – це багатопрофільний навчально-науково-інноваційний комплекс із широко розвиненою інфраструктурою і сучасною матеріально-технічною базою, який здійснює багаторівневу підготовку кваліфікованих фахівців різних спеціальностей [1].

Освітній процес в КНУТД забезпечують 7 факультетів (факультет індустрії моди, факультет мехатроніки та комп'ютерних технологій, факультет дизайну, факультет хімічних і біофармацевтичних технологій, факультет економіки та бізнесу, факультет ринкових, інформаційних та інноваційних технологій, факультет підприємництва та права), 5 інститутів (Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання, Навчально-науковий інститут інженерії та інформаційних технологій, Науково-дослідний інститут економіки, Київський інститут Технологічного університету Цілу, Навчально-науковий інститут інтернаціоналізації вищої освіти та науки), Центр доуніверситетської та індивідуальної освіти та Навчально-науковий комплекс військової підготовки.

В університеті здійснюється кваліфікована підготовка фахівців для галузей легкої та хімічної промисловості, індустрії моди, бізнесу, художньо-технічного моделювання та дизайну промислових виробів, мистецтва, економіки та побутового сервісу, юриспруденції тощо [2]. Плідною є міжнародна співпраця КНУТД. За останні десятиліття університет підготував понад тисячу фахівців із країн СНД, Європи, Азії, Африки, Латинської Америки. За даними британського видання «Індустрія моди», КНУТД є головним дизайнерським закладом вищої освіти України. До його знаменитих випускників належать М. Воронін, Д. Дорожкіна, Л. Пустовіт, І. Караван, А. Гассе, А. Тан та інші [8].

Особлива увага в університеті приділяється прискореному розвитку сфери наукових досліджень і розробок у легкій промисловості та інших галузях економіки України [7, с. 21–22].

Важливе місце в структурі КНУТД належить Навчально-науковому інституту сучасних технологій навчання. Мета його діяльності – надання освітніх послуг шляхом застосування у навчанні сучасних інформаційно-комунікаційних технологій за певними освітніми або освітньо-кваліфікаційними рівнями.

Інститут здійснює свою діяльність за такими напрямками: організація освітньої діяльності здобувачів вищої освіти заочної (дистанційної) форми навчання; підтримка інформаційного середовища (далі – МСОП) денної та заочної форми навчання;

курси підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників; атестація осіб, які претендують на вступ на державну службу, щодо вільного володіння державною мовою [9].

Важливе місце в забезпеченні викладання гуманітарних дисциплін у КНУТД належить кафедрі філософії, політології та українознавства. Кафедра була утворена у 2012 р. внаслідок об'єднання трьох кафедр: кафедри політології та соціології; українознавства та кафедри філософії та культурології [10].

Кафедра плекає традиції та звичаї українського народу, прищеплює молодим людям любов до рідного краю, власної культури, формує почуття національної гідності, патріотизму, толерантності. Варто згадати заходи, організовані кафедрою, що стали доброю традицією: Шевченківські дні, Сквородинські навчання «Пізнай себе», відзначення знаменних і пам'ятних дат: День Соборності України, вшанування пам'яті загиблих під час другої Світової війни, Голодомору 1932–1933 рр., Чорнобильської трагедії, визволення України від фашистсько-німецьких загарбників, Революції гідності, проведення творчих конкурсів та арт-проектів до Дня вишиванки, великодніх і різдвяних свят. Кафедра сприяє формуванню у студентства естетичних смаків, почуття прекрасного. Наприклад, можна назвати такі заходи: майстер-класи з виготовлення ляльки-мотанки, писанкарства, літературні вечори в межах відзначення Міжнародного дня поезії. З метою пізнання історії, культури України викладачі кафедри ініціювали краєзнавчі вікторини, фотовиставки студентських робіт «Кожному мила своя сторона», відвідування музеїв Києва та України, створення студентами анімованих презентацій – віртуальних екскурсій вітчизняними музеями та музеями світу. Кафедра сприяє формуванню у молодих людей уявлення про роль сім'ї та сімейні цінності, про які йдеться в межах відзначення Міжнародного дня матері та Міжнародного дня сім'ї [10].

Викладачі кафедри активно залучають молодь до наукового життя, самостійних досліджень. Виявленню творчо обдарованої молоді, розвитку її потенціалу сприяють наукові гуртки, що функціонують на кафедрі: «Софія», «Соціум», «Наукові студії», «Мундир», «Ренесансний гуманізм в Україні» [10].

Висновки. Отже, університет витримав випробування часом. За роки свого існування професорсько-викладацький склад ЗВО підготував значну частину висококваліфікованих фахівців хімічної та легкої промисловості, сфери послуг, наукових і державних установ. КНУТД перетворився в один із авторитетних закладів вищої освіти України.

Список використаної літератури

1. Постанова Верховної Ради України «Про відзначення пам'ятних дат і ювілеїв у 2020 році». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/last/show/325-20>.
2. Київський національний університет технологій та дизайну (КНУТД) – державний заклад вищої освіти України (Kyiv National University of Technologies and Design). URL: <https://knutd.edu.ua/university/history>.
3. Ворох А.О. Реформування системи інженерної освіти в Україні (20–30-ті рр. XX ст.) : монографія. Харків : УІПА, 2009. 296 с.
4. Сторінки історії Київського національного університету технологій та дизайну : у 2 кн. Кн. 1. / В.М. Урбанський, О.І. Волков, В.В. Кострицький, Ю.Є. Кулешов. Київ : Наукова думка, 2005. 424 с.
5. ЦДАВО України (Центральний державний архів вищих органів влади та управління України). Ф. 818. Оп. 1. Спр. 41. Арк. 98.
6. Федосова І.В. Розвиток вищої інженерно-технічної освіти в Україні (кінець XIX – 30-ті роки XX століття) : автореф. дис. ... д-ра пед. наук. Умань, 2014. 40 с.

7. Київський національний університет технологій та дизайну. Київ : Світ успіху, 2015. 304 с.
8. Вітовський С. КНУТД: 85 років у кращих освітніх традиціях. *Хреціатик*. 2015. 26 лютого.
9. Навчально-науковий інститут сучасних технологій навчання. URL: <https://knutd.edu.ua/universitetv/institutes/izdo>.
10. Кафедра філософії, політології та українознавства (ФПУ) КНУТД. URL: <https://knutd.edu.ua/university/intitutes/izdo/htuz/>.

KYIV NATIONAL UNIVERSITY OF TECHNOLOGY AND DESIGN – ONE OF THE OLDEST HIGHER EDUCATION IN UKRAINE OF TECHNOLOGICAL PROFILE: HISTORY AND TODAYNESS

Aita Sakun

*Kyiv National University of Technology and Design,
Educational and Scientific Institute of Modern Learning Technologies,
Department of Philosophy, Political Science and Ukrainian Studies
Nemirovich-Danchenko str., 2, 01011, Kyiv, Ukraine*

Fedir Prodaniuk

*Kyiv National University of Technology and Design,
Educational and Scientific Institute of Modern Learning Technologies,
Department of Philosophy, Political Science and Ukrainian Studies
Nemirovich-Danchenko str., 2, 01011, Kyiv, Ukraine*

Daryna Cherniak

*Kyiv National University of Technology and Design,
Educational and Scientific Institute of Modern Learning Technologies,
Department of Philosophy, Political Science and Ukrainian Studies
Nemirovich-Danchenko str., 2, 01011, Kyiv, Ukraine*

In 2020, Kyiv National University of Technology and Design (KNUVD) celebrates its 90th anniversary. The origins of its discovery date back to the reform of engineering education in the Soviet Union and on the territory of the Ukrainian Socialist Soviet Republic (USSR) in the second half of the 1920–1930th. The reform is divided into three stages: the first (1920–1928) – reconstruction; the second (1929–1932) – the stage of unification and reorganization; the third stage (1933–1939) – the stage of rationalization. The second and third stages are characterized by the following features: unification and reorganization of the system of higher technical education by branch; creation of new higher education institutions (HEI) of engineering and technical profile; opening of working faculties; extension of specialties and specializations of engineering education; introduction of compulsory internship for students of industrial practice, etc. The main task of reforming higher and secondary industrial technical education in the Union of Soviet Socialist Republics (USSR) in 1930 recognized the need to bring higher technical school closer to production. In order to accomplish this task, the Polytechnic Institutes were liquidated in the USSR, and industry-based HEIs were created on their basis. The latter were subordinate to the High Council of the National Economy (HCNE), People's Commissariats and agencies.

On April 17, 1930, a special order of the HCNE of the USSR No. 1240 was approved to establish a liquidation commission of the Kiev Polytechnic Institute and to open seven branch institutes on its basis. These include the Kiev Polytechnic Institute of Leather Industry (KPILIP) and the Kiev Textile Institute (KTI). In May 1944, they were merged into one – the Kyiv Institute of Light Industry Institute (KITILP).

During the years of independence, higher education institutions changed their status and name several times. Since 1993, the institute was renamed the State Academy of Light Industry of Ukraine (DALPU), in 1999 – the Kyiv State University of Technology and Design (KDUTD), and since 2001 the Kiev National University of Technology and Design (KNUTD).

Today KNUTD is a multidisciplinary educational and scientific-innovation complex with a well-developed infrastructure and modern material and technical base, which provides multilevel training of qualified specialists of different specialties. The educational process at the university is provided by seven faculties, five institutes, as well as two centers.

In recent decades, the university has trained more than a thousand specialists from the UIS (The Union of Independent States), Europe, Asia, Africa and Latin America. According to the British edition “The Fashion Industry”, KNUTD is Ukraine’s premier design institution for higher education. Its famous graduates include M. Voronin, D. Dorozhkin, L. Pustovit, I. Caravan, A. Gass, A. Tan, and others.

An important place in providing teaching of humanities at KNUTD belongs to the Department of Philosophy, Political Science and Ukrainian Studies, which nurtures the traditions and customs of the Ukrainian people, instills in the young people a love for their native land, their own culture, forms a sense of national dignity, patriotism, tolerance.

Key words: University, KNUTD, institution of higher education, light industry, design, specialists, specialty, educational process, higher education reform.